

sigtsmæssighedshensyn ved Fortolkning af en Lovparagraf, der aabenbart tillod at gaa flere Veje. Her var netop ingen Plads for egentlige Domsafgørelser. Det samme gælder selvfølgelig samtlige Bevillingssager o. lign. Endelig maa det nævnes, at skulde man have Domme ikke blot til Nedsættelse, men ogsaa til Forhøjelse af en af Administrationen krævet Told, maatte man i hvert Fald først have en Lovgivning, der tillod Borgerne at indklage Administrationen, fordi denne ikke af Klagernes Medborgere tog saa høj en Skat, som hine fandt tjenlig for deres Interesser.

Men idet man saaledes ikke kan tilraade Oprettelsen af en Tolddomstol, tror man samtidig, at den Institution, der i det foreliggende Lovforslag foreslaas oprettet, vil fyldestgøre alle rimelige Krav.

Som Forholdet er nu, er Generaldirektøren for Skattevæsenet normalt den afgørende i Toldsager, og om han end naturligvis kun foretager sine Afgørelser efter Samraad med sin Embedsstab og med de forskellige andre sagkyndige, han har Lejlighed til at forhandle med, saa er han dog formelt ene afgørende. Fra ham kan der appelleres til Finansministeren, men denne vil atter ved sin Afgørelse naturligt være henvist til Konference med Generaldirektøren m. v., og Andragerne kunne da mene, at de ikke ere tilstrækkelig betryggede for, at alle Momenter i deres Favør fremdrages eller i hvert Fald komme i den rette Belysning.

Ifølge Lovforslaget skal der derfor af Toldraadet vælges et staaende Udvalg, som faar de Toldsager, der appelleres til Finansministeren, tilstillede af denne, og hvis Votum skal foreligge for Ministeren, før han træffer sin Afgørelse. Den Maade, hvorpaa Toldraadet er sammensat, giver en ikke ringe Borgen for, at det staaende Udvalg vil repræsentere baade Special- og Almeninteresser, og Lovforslaget giver desuden Udvalget Bemyndigelse til at kunne søge alle fornødne Oplysninger baade hos Institutioner og private. Andragerne ville have den Fordel at kunne meddele alt, hvad der ligger dem paa Sinde, de ville kunne erfare Udvalgets motiverede Votum, og selv om dette gaar dem imod, ville de have den Tilfredsstillelse, at deres Sag er prøvet ogsaa udenfor Administrationen. Ganske vist vil, ifølge Lovforslaget, den endelige Afgørelse, hvor denne ikke hviler hos de almindelige Domstole, vedblivende være hos Administrationen, Ministeren. Men det er lidet rimeligt, at denne vil gaa imod et enstemmigt eller saa godt som enstemmigt Votum af Udvalget, og skulde det ske, eller skulde han, hvad der naturligvis meget lettere vil indtræffe, følge en Minoritet i Stedet for Majoriteten, kan det altsaa ikke være paa Grund af ensidig Vejledning, og det sker da under hans konstitutionelle Ansvar, der i hvert Fald nu vilde kunne gøres gældende med større Vægt end før.

Man mener, som sagt, at hermed kan og bør alle Parter være tilfredse. Hvad der nu af visse Kredse synes at være savnet, skønnes fyldestgjort paa en praktisk Maade, naar en Institution som den foreslaaede, der tør antages at kunne gøre Gavn uden at volde Fortræd, bliver til Virkelighed. — Lovforslagets enkelte Paragrafer ere affattede under Hensyn til alt ovenstaaende og indeholde formentlig intet, der efter det sagte gør en udførligere Forklaring fornøden.

Raadet tillader sig hermed at anbefale det foreliggende Lovforslag til den høje Regerings Interesse og Videreførelse.